

De loserpapa

De loserpapa

Daniëlle Bax

Schrijver: Daniëlle Bax

Eindredactie: Bepie Ottenheim

Coverontwerp: Fotolia

ISBN: 9789461935564

© Daniëlle Bax

Voorwoord

De personages in dit boek zijn volkomen fictief. Elke gelijkenis betreffende bestaande personen berust op louter toeval.

Ik draag dit boek op aan alle kinderen die door de scheiding van hun ouders in een eenoudergezin terecht komen. Ik hoop dat zij zich ooit zullen afvragen waarom ze hun vader of moeder niet meer zien.

Ik draag het eveneens op aan alle ouders die in deze situatie zitten, in de hoop dat ze zich niet door hun emoties laten leiden, maar proberen om de juiste beslissingen te nemen. Kinderen hebben recht op beide ouders.

supermarkt op loopafstand. Geen industrie, veel wandelgebieden; een ideale plek om je kinderen groot te brengen. De school van de kinderen is om de hoek, als ik boven ben kan ik zelfs de kinderen buiten op het schoolplein zien spelen. We hebben leuk contact met de buurtbewoners en we hebben regelmatig gezellige avondjes of staan te praten in elkaars voortuin.

We wonen bijna tien jaar in ons huis en ik heb letterlijk tussen de zwangerschappen en geboortes van de kinderen gesleept, gegraven, gebouwd, gemetseld, betegeld en geschuurd om het huis af te krijgen. Het is eindelijk naar mijn zin. De rolluiken boven zijn geplaatst, de tuin is klaar en ik heb eigenhandig een garage bijgebouwd waar ladingen speelgoed uitgesteld staan op een lange tafel.

Het bouwen van die garage had veel voeten in aarde. Ik zag enkel de voordelen. Wat is er nou heerlijker dan je auto in een verwarmde garage te zetten? Je hoeft nooit meer te krabben in de winter en al je spullen liggen vorstvrij opgeslagen. De fietsen en het speelgoed van de kinderen staan er schoon en droog bij. Ik verbouw het huis voor het gemak van mijn gezin en natuurlijk sluipt daar veel tijd in, maar uiteindelijk zullen we daar de vruchten van plukken. De kinderen blijven tenslotte niet eeuwig klein. Later als ze groot zijn komen er vrienden en vriendinnen en moet er misschien aan brommers gesleuteld worden. Met die garage wordt dat allemaal mogelijk.

Hoofdstuk 1

Hoe de breuk zich voltrok.

Ik ben op dat moment zevenendertig jaar, ik werk in een streekziekenhuis als verpleegkundige. Ik ben getrouwd met Sandra en heb twee jonge kinderen. De oudste, Mark, is vier jaar en dan is er nog Isabelle van twee. Een zoon en een dochter, een koningswens eigenlijk. Mijn vrouw Sandra is vijfendertig jaar, de zwangerschappen hebben hun sporen nagelaten. Het wordt tijd dat ze weer eens wat aandacht aan zichzelf gaat besteden. Haar eens zo mooie, blonde haar zit nu al maanden op een staart en haar lange, ranke figuurtje is door de zwangerschappen flink veranderd. Wat logisch is hoewel het haar allemaal niet lijkt te deren. Het verbaasd me hoe het krijgen van kinderen een vrouw zo kan veranderen. Vroeger ging ze wekelijks naar de kapper en liep ze nooit in een joggingbroek maar tegenwoordig draagt ze mijn wijde broeken en truien. Ik begrijp dat het druk is, maar ik doe echt mijn best om haar zoveel mogelijk uit handen te nemen. Het is zwaar geweest en we zitten eigenlijk midden in de meest hectische periode.

We wonen in een leuke buurt, een gewone buurt met twee-onder-een-kap-woningen. In onze straat wonen veel jonge gezinnen met kinderen. Er is geen druk verkeer, we kunnen te voet de kinderen naar school brengen en er is een

Ik verzamel voor de kinderen playmobil op rommelmarkten, want nieuw is het veel te duur. De hele playmobil rimram heb ik bij elkaar gesprokkeld op die manier. Ontbrekende onderdeeljes bestel ik bij en ze hebben voor een luttel bedrag de hele collectie. Kortom, ik heb het gevoel dat het loopt, ons huis is klaar, de kinderen zijn nog jong en we kunnen ervan gaan genieten.

Het is druk, ik werk fulltime in wisselende diensten en Sandra werkt 55%, zodat ze meer bij de kinderen kan zijn. Onze ouders springen bij, het is allemaal strak geregeld qua oppas en het lijkt een goed geoliede machine.

We hebben in de loop der jaren veel mensen in de buurt leren kennen. Jonge koppels, maar ook mensen waarvan de kinderen al het huis uit zijn.

Er is één koppel in de buurt waar we echt goed bevriend mee zijn. Peter en Anne, ze zijn ongeveer even oud als wij en hebben ook twee kinderen. Twee dochters van ongeveer dezelfde leeftijd als onze twee kinderen. Peter is eigenlijk mijn beste vriend geworden in de loop der jaren. Hij heeft een aannemersbedrijf, het is een grote, stoere kerel met een dikke bos krullen. Anne daarentegen is een klein vrouwtje met gitzwart, kort haar. Het is een leuk koppel en met Sandra en Anne klikt het ook bijzonder goed. We hebben elkaar veel geholpen bij verbouwingen, maar gaan ook samen met onze gezinnen wel eens op pad. We komen ook regelmatig 's avonds bij elkaar om te barbecueën of gezellig samen in de

tuin te zitten.

Op één van die avonden beginnen Sandra en Anne, al grapjes makend, over een derde kind. Peter en ik lachen erom, ben je nu helemaal gek geworden, wil je ons dood hebben?

“Ik peins er niet over”, roept Peter. Vanaf dat moment is dat het onderwerp van gesprek. De mannen tegenover de vrouwen, wij willen niet en zij willen wel. Twee kampen dus.

Echter de vraag blijft terugkomen, steeds vaker en vaker. De dames maken ons knettergek en elkaar ook. Het lijkt wel een wedstrijd wie er uiteindelijk zijn zin gaat krijgen. Peter houdt zijn poot stijf en ik ben ook vastbesloten dat we het bij twee kinderen moeten houden. We hebben een jongen en een meisje, ze zijn beiden kerngezond; waarom zouden we het lot tarten? We zijn praktisch uit de luiers en kinderwagens, ze lopen allebei en de waterpokken- en tandjesperiode ligt achter ons. We hebben allebei geen gigantisch salaris en als je de kinderen toch wat wilt geven in de toekomst, dan moet je niet gaan overdrijven. Het is geen vetpot en onze ouders kunnen ook niet spullen voor ons blijven kopen. Twee kinderen zijn in onze situatie maximaal en bovendien zijn alle slaapkamers boven bezet. Een derde kindje zou dus een grote verbouwing betekenen. Wij zullen dan naar de zolder moeten verhuizen die nog helemaal afgetimmerd moet worden en er is bovendien geen raam. Dat betekent dat ik ook in mijn dak moet gaan zagen. Het is dus weer een heel groot karwei en daar zit ik ook niet op te wachten. Het is goed zoals het is. Ik hoef niet weer met maxi cosi's te gaan slepen en

kinderwagens te gaan kopen. Ik ben blij dat we momenteel alleen de buggy nog maar nodig hebben. Dan nog niet te spreken over een auto, die moet ook groter zijn, anders zitten ze naast elkaar geperst in hun autostoeltjes. Waar moeten we de tijd en het geld in godsnaam vandaan halen?

Ik besef dat het voor een vrouw misschien gevoelsmatig heel anders is dan voor een man. Ik ben meer het praktische type en Sandra vindt nu al dat ik meer tijd in ons gezin moet investeren. Als ik dus opnieuw mijn huis moet gaan verbouwen, komt dat wederom op een laag pitje te staan. Dan zal ze ook niet tevreden zijn en moet ik mezelf nog meer in stukken hakken om iedereen gelukkig te maken.

Ik sputter dus flink tegen bij Sandra, om kinderen te krijgen moet je ook seks hebben met elkaar, dat weet je toch, hè? We raken elkaar nauwelijks aan, ze houdt er niet van en er gaan soms weken voorbij. Als er dan eens actie is, ben ik volgens haar veel te ruw, dan moet het eigenlijk met kaarsjes, massages en romantisch gedoe. Ondertussen ligt de pil al weken onaangeroerd in het badkamerkastje met de gedachte dat ze meer zin in seks zou hebben als ze ermee stopte. Dat had ze ergens gelezen. Nou, ik merk er niets van, ik kan wat haar betreft de pot op, letterlijk en toch kabbelt de tijd voort. Ik weet niet wat ik toen dacht, dat ik een leven lang zonder seks kon misschien? Ik weet het niet, misschien dat alles zou veranderen wanneer we het minder druk zouden krijgen?

2001

Ik krijg de nodige alcoholische consumpties aangereikt door haar, terwijl ik eigenlijk nooit drink. Het is heel gezellig, ik ben dan ook wel een beetje aangeschoten. Na afloop gaan we naar huis en daar probeert ze me te verleiden. Doordat ik alcohol in mijn systeem heb, denk ik toch wat minder helder. Ik herinner me nog dat ik bovenop haar lag en dat ik aan haar vroeg of het geen kwaad kon? Hoe stom kon ik toen zijn. Ze kan toch niet zwanger raken, hè? Ze rekent haar hele cyclus uit en verder leven we als monniken. Volgens haar was dit de meest ongevaarlijke avond. Zo kwam van het één het ander.

Daarna gebeurt er wekenlang niets. Plotseling begint ze zich zwanger te voelen, een beetje misselijk, zegt ze en haar borsten voelen wat pijnlijk aan.

”Nou, dat is niet mogelijk hoor,” zeg ik tegen haar. “We doen toch nooit iets? De laatste keer dat er actie is geweest, was het oud en nieuw en dat was volgens jou de veilige periode.” Ze verlaat de kamer en zegt er niets meer over. Ik blijf achter met een raar gevoel in mijn buik. Ze zal toch niet? Nee, ik wil er niet eens aan denken.

Totdat ze eind januari trots de keuken in komt lopen met een zwangerschapstest. Positief! Ik voel me letterlijk en figuurlijk genaaid. Die ene keer heeft ze dus mooi in scène gezet. Het is onderdeel van een groter plan. Ze heeft me moedwillig in de val gelokt. Ik voel de grond onder mijn voeten wegzakken. Ik reageer overduidelijk niet zoals het een gelukkige echtgenoot betaamt.

Ik vlieg haar niet dolgelukkig om haar hals en ga ook niet naar

Hoofdstuk 2

Het jaar is inmiddels bijna om, ze laat mij al die weken droog staan en deelt doodleuk mede, dat ze haar leven lang ongelukkig zal zijn als dat derde kindje er niet zal komen. Zo, nu heb ik stof tot nadenken.

In het huishouden doet ze nooit veel. Ze is dan wel met de kinderen thuis, maar na mijn werk vindt ze dat ik moet koken, daar is vaak discussie over. Ik ben nu ook niet wat je noemt een keukenprins. Maar ik doe het wel en ik doe nog veel meer. Ik doe elke week de grote boodschappen met de kinderen, ik was af en 's nachts sta ik te strijken. Ik houd de tuin bij, was en tank de auto en ga door weer en wind op de scooter naar mijn werk, zodat zij de auto heeft. In mijn vrije tijd poets ik zelfs nog het huis. Als we eens een weekendje weggaan, dan pak ik de hele auto in en ook weer helemaal uit. Ondertussen werk ik me 360 graden in de rondte en doet zij samen met de kinderen elke middag een dutje. Want ze is toch wel heel erg moe altijd. Maar intussen toch maar aan je kop blijven zeuren over dat derde kind. Dat is gewoon teveel, dat kan ik er niet ook nog bij hebben en jij al helemaal niet, denk ik bij mezelf.

Het is oudejaarsavond. Ik heb haar al maanden niet mogen aanraken. We vieren deze avond bij Anne en Peter thuis.

de juwelier voor een cadeautje. Ik heb deze keuze niet gemaakt. Dat heeft zij gedaan in haar eentje. Ze gaat me nu ons derde kind afdwingen. Ik zal hoe dan ook verliezen, want anders moet ik rondlopen met de gedachte dat ik haar een kind ontnem.

Ik probeer haar in de dagen erna tot rede te brengen. Ik praat op haar in, dat je een keuze als deze samen maakt. Misschien is het toch beter om het niet te doen nu? We hebben het zo al ontzettend druk en we redden het net. Dat ik dat durf te zeggen en van haar durf te verlangen vindt ze onvergeeflijk. Ik ben een barbaar en zij is een zielige, zwangere vrouw met een lompe vent. Ze heeft me die opmerking nooit vergeven en uiteindelijk ga ik dan maar overstag. Wat kan ik anders doen? Ik kan dus beginnen met een nieuwe verbouwing. Ik zaag dat gat in mijn dak, plaats er een raam in en begin de hele verdieping af te timmeren en te isoleren, te schuren en te schilderen. Onze oude slaapkamer beneden wordt een kamer voor de oudste en de babykamer moet ook in een nieuwe kleur geverfd worden. Zo ben ik dus maandenlang bezig om de zaak in orde te krijgen, zodat we klaar zijn wanneer de baby geboren wordt.

Ondertussen ontstaat er tussen Sandra en Anne een gespannen sfeertje. Ik vind het sneu voor Anne, want Sandra pronkt met haar dikke buik en is druk met de voorbereidingen. Ik vind het gemeen van Sandra om haar zogenaamde overwinning zo te tonen, want in werkelijkheid is het allemaal niet zonder slag of stoot verlopen. Ze stelt zich

erg kinderachtig op naar haar vriendin, geniet ervan haar de ogen uit te steken, terwijl ze tegelijkertijd doet alsof ze het heel jammer voor haar vindt dat zij niet zwanger is. Om het nog wat pijnlijker te maken voor Anne, vraagt ze Peter in haar bijzijn of hij peetoom wil worden van de kleine. Zo, die kan Anne ook nog incasseren. Ze gaat echt voor het hele scenario en zo worden zij nog meer betrokken bij ons derde kind en kan Anne nog wat extra slikken.

Sandra speelt een mooi toneelspel, alsof het hier allemaal rozengeur en maneschijn is in huis. Ik heb me er inmiddels bij neergelegd en kijk nu ook uit naar de geboorte van ons kind. Ik bedoel, het is je kind, natuurlijk wil je het in je armen houden.

De baby wordt geboren, een prachtige dochter en natuurlijk houd je van je kind. Ik zou haar nooit meer kunnen wegdenken, ze is prachtig. Sophie is een schat van een baby, tevreden en rustig.

Najaar 2002

Hoofdstuk 3

Sandra heeft het afgelopen jaar getraind en gesport en ze ziet er heel goed uit. Sophie is bijna een jaar oud. Ze koopt nieuwe kleren en lijkt heel zeker van zichzelf. Het lijkt wel een gedaanteverwisseling. Ik ben best trots op mijn vrouw, dat ze dit klaarspeelt en stimuleer haar dan ook zoveel mogelijk. Ik heb geen flauw vermoeden van wat er in werkelijkheid aan de hand is.

Op een avond komen mijn ouders op de kinderen passen, zodat wij samen uit eten kunnen gaan, op haar initiatief. We zitten aan tafel in het restaurant en hebben nog niet besteld. Het is best druk en het is een gezellig restaurant. Er staan kaarsjes op elke tafel en de tafels zijn gedekt met mooi glaswerk en echt tafellinnen. Het is lang geleden dat we nog eens echt tijd voor elkaar hebben gemaakt. Ik vind het dan ook heel leuk dat zij de moeite heeft genomen om dit te plannen. Daar zitten we dan, netjes gekleed met onze menukaart in onze handen. Ineens kijkt ze me aan en zegt doodleuk tegen me: "Ik houd niet meer van je, ik voel niets meer voor je. Ik heb gevoelens voor Peter, maar we hebben geen relatie als je dat soms denkt." Ik kijk haar aan, ik slik, mijn mond voelt opeens kurkdroog. Ik voel de vloer onder me wegzakken, ik wil daar weg en wel meteen. Ik kan niet reageren. Ik wil niet meer eten, ik kán niet meer eten. Ik heb net te horen gekregen dat mijn leven één grote leugen is. Dat

krijgen, denk ik nog. Mijn vader probeert haar tot kalmte te manen en vraagt haar vervolgens waarom het per se mijn beste vriend moet zijn? Die jongen heeft toch ook een gezin. Bovendien is zijn vrouw je beste vriendin. Ze kijkt hem recht in de ogen en zegt: “Met hem is de seks veel beter” en rent de voordeur uit de straat op. Mijn vader probeert me nog tegen te houden, maar ik ga haar achterna. Ik pik dit niet, ik wil het hele verhaal nu horen. Aan tafel sprak ze over gevoelens en nu heeft ze het over seks? Hier ontbreekt toch wel een heel belangrijk stuk. Uiteindelijk haal ik haar in. Ze is hysterisch, ze houdt niet meer van mij, ik ben niets waard, ik maak haar niet gelukkig.

Het is een hachelijke situatie, ze heeft me net gedumpte, vertrapt en vernederd ten overstaan van mijn ouders en nu moet ik haar troosten in de scène die ze maakt?

Sandra is echter niet te houden en begint terug te lopen in de richting van onze woning. Het regent pijpenstelen en we zijn doornat. Op de hoek van de straat stapt ze doodleuk het huis van onze overburen binnen, een stel waar we niet veel contact mee hebben. Die mensen kijken ons verbijsterd aan, niet in staat om te reageren. Daar staan we dan, als twee verzopen katten, bij die mensen in de huiskamer te roepen en te tieren. Zij ieder aan een kant en wij er tussenin. Ze gaat gewoon verder met haar serenade: “Ik houd niet meer van hem, ik wil hem niet meer”, enzovoorts. Ik schaam me diep, wat moeten die mensen wel niet denken? Zij zien het bizarre van de hele situatie in; uiteindelijk weten ze haar te kalmeren

ik niet meer wil eten, vindt ze belachelijk, we kunnen toch nog wel gezellig wat eten? Is ze nou gek geworden? Hoe denkt ze dit nu te kunnen combineren? Mij eerst dumpen en dan romantisch tafelen zeker? Heeft ze me daarvoor meegenomen? Om me de doodsteek te geven? Ik schuif mijn stoel naar achteren, gooi wat geld op de tafel voor onze consumpties en loop naar de deur. Zij staat ook op en ik hoor dat ze achter me aan loopt.

We maken ruzie als we teruglopen naar de parkeerplaats. Onderweg zak ik neer op een bankje, ik voel me uitgeblust en leeg. Gevoelens voor Peter? Weet Peter daar eigenlijk wel iets van af, van die gevoelens? Is het wederzijds? Weet Anne van die gevoelens af? Of zitten zij ook ergens romantisch te tafelen zoals wij daarnet?

Daar zitten we dan op dat bankje voor verliefde paartjes, een aan stukken geslagen leven, verwoest door een paar zinnen. We vervolgen onze weg. Ze vindt dat ze heel duidelijk is geweest en kan maar niet begrijpen waarom dit voor mij als een donderslag bij heldere hemel komt. Ik ben overduidelijk niet de prins op het witte paard. Ze vertelt me dit heel zelfverzekerd en zonder emotie, alsof het voor haar allemaal al klaar is. Het lijkt haar niets te doen. Er moet meer aan de hand zijn.

Thuis aangekomen doet mijn vader de deur open, duidelijk verbaasd dat we er alweer zijn: "Wat zijn jullie vroeg terug." Ik flap het eruit en Sandra begint te flippen. Wat gaan we nou

en gaan we richting huis. Ze heeft tijd nodig om na te denken.
Ik sta verstomd. Ze heeft de rollen omgedraaid.

Hoofdstuk 4

Er verstrijken een paar weken waarin ze zogenaamd over ons huwelijk nadenkt. Ik moet haar ondersteunen, troosten, maar eigenlijk ben ik degene die steun nodig heeft. Al mijn zekerheden zijn van de baan geveegd. Ik heb geen idee waar ik aan toe ben. Ik zit met duizend vragen, maar ik durf ze niet te stellen. Het ene moment denk ik het redelijk voor elkaar te hebben, maar het volgende moment is mijn huwelijk niets meer waard.

We praten erover, soms begint ze 's nachts ineens te praten. Zij is hier al lang mee bezig, ons derde kind was een poging om ons huwelijk te redden, zegt ze. Toen de kleine er eenmaal was, vond ze het toch niet de ideale oplossing. Ze ziet het vanaf die tijd met momenten niet meer zitten tussen ons. Ze heeft zelfs een keer op de snelweg achter het stuur haar ogen dicht gedaan, gewoon dicht, alsof het de doodnormaalste zaak was. Dan was ze overal vanaf. Dat zijn de dingen die ik te horen krijg. Ze heeft dus haar derde kind, want dat zou haar gelukkig maken, maar in plaats daarvan doet mevrouw haar ogen dicht omdat het toch allemaal wat tegenvalt. Nou, lekker dan, ik wilde juist géén extra kind erbij om ons huwelijk te redden. Het had geen redding nodig, alles liep, behalve de seks, maar daar zouden we vast meer tijd voor krijgen als de kinderen wat groter waren. Hoe kun je nu denken dat de druk van een baby je relatie redt? De meeste

relaties gaan eraan ten onder.

Ik krijg nog meer de zwarte piet toegespeeld. Volgens haar wil ik ons derde kind niet en vergelijk ik haar ook met andere vrouwen. Zij voelt zich altijd te dik en haar kapsel is niet naar haar zin. Als ik dan enthousiast vertel dat er op mijn werk iemand is met een pittig, kort kapsel of een superieur dieet, dan heb ik in haar ogen een ander ideaalbeeld in gedachten. Ik wil haar enkel uit haar negatieve sleur halen na drie zwangerschappen en probeer haar te stimuleren. Er zijn genoeg moeders die weer slank worden en zich modern kleden. Bovendien heeft ze nu maat 36, maar heb ik haar zover gedreven? Ik leg de lat voor haar heel hoog, zegt ze.

Sandra wil echter niet dat ik bij haar wegga, dus begin ik te geloven dat ze zich misschien bedacht heeft. Misschien blijven we dan toch nog samen. Hoe kan ik dat eigenlijk denken? Ze wil gewoon niet alleen zitten met de kinderen in de tijd dat ze nog niet weet wat ze wil. Ik ben meer een soort reservespeler. Als haar ontluikende liefde op niets uitloopt, dan mag ik wel blijven. Ze heeft zichzelf de slachtofferrol toebedeeld en ik moet haar steunen terwijl ik zelf in het drijfzand sta.

De kinderen houden ons bezig in het ritme van alledag en zo glijden de dagen voorbij. Er gebeuren tussendoor een reeks toevalligheden. Ik ben in de veronderstelling dat ze nadenkt over onze relatie en Peter en Anne hebben we al weken niet meer gesproken. Ik wil hem niet zien en Sandra houdt Anne

even bij haar binnen.

Ze verschiet van kleur als ik mijn verhaal doe en zegt: "Jongen, ik weet dit al een hele tijd, maar we durfden het niet tegen je te zeggen, het doet ons zoveel pijn. We willen ons er niet mee bemoeien, het zijn onze zaken niet." Ze vertelt dat ze hem al heel vaak in het trappenhuis aan de zijkant naar boven heeft zien gaan, omdat de ganglamp dan brandt. Wanneer ik avonddienst of nachtdienst heb en de kinderen in hun bed liggen te slapen. Het gebeurt wekelijks.

Ze liegt en bedriegt dus de hele boel bij elkaar. Het is al veel langer aan de gang. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Waarom heb ik dat niet gezien? Heb ik een plank voor mijn kop gehad al die tijd? Die hele gedaanteverwisseling van haar heeft niets te maken gehad met mijn zogenaamde ideaalbeelden. Ze tutte zich gewoon op om Peter te versieren. Ze paradeerde langs de deuren in haar korte rokjes en hoge hakken, allemaal in de hoop een glimp van hem op te vangen. Ze gaat zelfs zover, hoor ik later, dat ze bij de buurvrouw op de hoek met een smoesje binnenkomt. Vanuit hun woonkamer kan ze precies het huis van Peter zien. Ze gaat daar langs met een of ander smoesje alleen maar om te kijken of hij al thuis is voor de lunch, zodat het bij Anne niet opvalt. Eigenlijk is dus iedereen op de hoogte, behalve ik. Wat ben ik toch stom en goedgelovig geweest. Wat zullen mijn burens zich ongemakkelijk hebben gevoeld. Niemand heeft zijn mond open gedaan, niemand heeft dat gedurfd en later zal blijken waarom.

op veilige afstand. Die heeft nog helemaal niets in de gaten.

Als ik diezelfde week de kinderen naar school breng en erachter kom dat ik mijn portemonnee thuis ben vergeten, besluit ik even terug te gaan. Dan gaat de telefoon. Het is Peter en hij belt duidelijk niet voor mij. Ook kom ik een keer 's avonds thuis en komt hij net naar beneden. Ik, naïef als ik ben, geloof ook nog haar verhaal waarin ze me wijsmaakt dat er een hele dikke spin boven zat, die ze niet durfde te vangen. Ze heeft Peter dus even gebeld om dat probleem te verhelpen. Later kom ik erachter dat hij zijn vrouw had wijsgemaakt dat hij een afspraak had met klanten.

Mijn ouders passen regelmatig op de kinderen en zo gebeurt het dat Peter tot twee keer toe aan de deur komt als zij er zijn. Na de tweede keer staat toevallig de buurman in zijn tuin te werken. Mijn vader en hij zijn even oud en ze maken vaker een praatje. De buurman zegt lachend tegen mijn vader: "Het is druk daar de laatste tijd, vind je ook niet?" De aap komt uit de mouw als ook een andere buurman eraan toevoegt: "Als Yves niet thuis is, komt hij gewoon met de sleutel binnen hoor." Mijn vader kan zijn oren niet geloven en als ik thuis kom vertelt hij het aan mij. Ze denkt dus helemaal nergens over na. Ze gaat gewoon door met het verwoesten van twee gezinnen. Ik wil het niet geloven en besluit even naar Toos te gaan om te ventileren. Toos is mijn buurvrouw van 72 jaar. Ze is een tweede moeder voor me. Ik kan alles tegen haar zeggen en ga vaak bij haar een kopje koffie drinken. Haar man is nog niet zo lang geleden gestorven en zo vaak ik kan loop ik

Dezelfde week, na een avonddienst, komt ze niet naar huis. Ik sta boven aan het zolderraam en ik zie haar auto bij Peter voor de deur staan. Het volgende moment krijg ik een berichtje: "Ik ben nu bij Peter en als je wil weten waarom, dan kun je hem zelf bellen." Wat gaan we nu krijgen? Meteen gaat de huistelefoon en krijg ik Anne aan de lijn. Helemaal over haar toeren. Blijkbaar zijn Peter en zij de hele avond bestookt met sms'jes van haar. Ze dreigt dat hij nog acht uur heeft om het thuis te vertellen, nog zes uur, nog vier uur en zo is ze bij hen thuis belandt. Rechtstreeks na haar avonddienst. Om haar antwoord te halen, daar en meteen. Sandra is daar gewoon binnengevallen en heeft het hele gezin op zijn kop gezet. Peter wilde Anne blijkbaar niet op de hoogte brengen van hun affaire, dus nam zij het heft in eigen handen en heeft ze hem in zijn eigen huis voor de ogen van zijn vrouw voor het blok gezet.

Een paar minuten later komt ze naar me toe. Ze valt letterlijk met de deur in huis. Ze toont geen enkele emotie. Ze beweert dat ze sinds drie maanden een relatie heeft met Peter. Ze houdt niet meer van mij en haar gevoelens voor hem gaan heel ver. Die twee hebben samen al een heel plan klaar als ik haar moet geloven. Ze hebben bedacht dat Anne maar samen met hun kinderen moet verhuizen, zodat zij haar plaats kan innemen met onze kinderen. Ik geloof mijn oren niet, kan hij daarmee akkoord gaan? Ik ken hem al zo lang, ik kan er met mijn verstand niet bij. Ik denk dat ik moet overgeven, ik geloof dat ik stik, ik krijg geen lucht. Ben ik zo naïef geweest?